

STEFAN LANKA

NOEN GANGER BLIR DET ANNERLEDES... MIN VEI TIL TEMAET VAKSINASJON

Det syntes så enkelt. Karl Krafeld hadde nok en gang laget et konsept. Denne gangen for boken. Alt syntes logisk og enkelt. Selvfølgelig måtte vi beskrive vår vei til "vaksinasjon". Helt enkelt. Det var jo vi selv som hadde gått denne veien. Det var jo vår vei. Å skrive opp dette syntes virkelig å være det enkleste i verden.

Men plutselig så jeg meg kastet inn i de siste 15 år, på min vei. Der det hadde skjedd en god del. En del var fortrenget, en del vanskelig å forstå, en del uforståelig. Og så begynte jeg å skrive og ble hengende. Måtte tenke dypere igjennom, forstå dypere det som hadde skjedd. Og Karl forstyrret meg om og om igjen med sitt spørsmål "Enda ikke ferdig?". Til han begynte å forstå hvor vanskelig men også hvor viktig dette bidrag var for meg. Mens jeg holdt på å skrive dette, syntes doktorgraden meg noen ganger som barnelek. I arbeidet på doktorgraden skrev jeg ikke om meg selv. Der var jeg distansert. Der var jeg utenfor med livet mitt. Her sto jeg plutselig i midtpunktet. Den eneste kvinnen som elsker meg, min mor, kom til Stuttgart for å støtte meg. Hun tok imot telefoner. "Kontor Lanka" meldte hun seg profesjonelt. Tok husvasken i leiligheten som trengte det og styrket meg.

Dette bidrag ble ferdig. Noen steder kjenner man vanskelighetene jeg hadde med det. Jeg ble oppmuntret til å slutte å file på det om og om igjen. Også for å dokumentere at vi virkelig ikke er noen overmennesker, at vi har våre vansker. Selv om eller nettopp fordi vi har bestrebet oss til å gå en konsekvent, selvbestemt vei i livet. Kanskje dette bidraget nettopp derfor er bra. Det er ikke fullført, akkurat som livene våre ikke er fullført. Det er en etappe i livet. I et liv som er reelt. Og ikke virtuelt, som noen skribenter forespeiler det og som noen lesere gjerne vil forespeiles det. Og dermed er jeg i sentrum av mitt kjernes spørsmål: Hva er liv?

I dag er jeg sikker på at "liv" er et stort mysterium. Som vi kan forstå mer og mer av, men som vi aldri kan begripe helt. Det gjelder både for "liv" under biologiens synsvinkel, som jeg forsøker å forstå det dypere og dypere. Og det gjelder for "liv" under sosiologiens synsvinkel, som Karl Krafeld forsøker å forstå det dypere og dypere.

Og det tvinger oss til å bli bevisst på kjernen til vår "handling": ærefrykten overfor livet. En frykt som er berettiget og har sin grunn i livets mysterium. Heri ligger den fundamentale forskjellen til den meningsløse redselen som genereres i sammenheng med vaksinasjonspolitikken. Kanskje teksten er humpete iblant, fordi jeg måtte undertrykke min emosjonalitet, mitt sinne. Som kommer opp når det blir tydelig for meg, hvordan pseudovitenskapen møter livets mysterium uten noe som helst ærefrykt. Men emosjonalitet og sinne er også liv. Menneskelig liv.

Det begynte med at jeg ville forstå hva liv er, hvordan det fungerer. Hvorfor alt blir grønt igjen om våren allikevel det ser ut som dødt om vinteren. Bekjentskapet med biologen Dr. Rudolf Zahner, den gangen lederen av statens Innsjøforskningsinstitutt i Langenargen ved Bodensjøen og sannelig stor som menneske og biolog, åpnet blikket mitt for helheten, vannet, klimaet, universet. Livets fundamentale sammenheng.

Dr. Zahner behøvde ikke å lære meg ærefrykten overfor livet. Denne ærefrykt var veldig "smittsom". Det så og følte man når man fikk være sammen med ham. Begeistringen han formidlet, til å iaktta livsfenomener, for å så få en dypere forståelse av livet, det var det som vekket i mange mennesker og også i meg den bevisste ærefrykten overfor livet. Han var en av de første, hvis ikke den første, som tematiserte miljøvern i sin egenskap som statsansatt. Og han engasjerte seg for det uten å la seg skremme. Etter Vietnamkrigen tok han imot to flyktningfamilier i sin allerede store familie. På denne tiden ble jeg kjent med ham. Mange i bygda støttet han og de vietnamesiske familiene. Men så ble det utpressing fra

Baden-Württembergs landspolitikk: enten familiesammenføring for de vietnamesiske familier eller publisering av faktaene om Bodensjøens toksiske belastning. Dette knekket ham og han døde elendig.

På gymnas valgte jeg følgelig biologi som hovedkurs. Læreren Dr. Sohns, som selv var molekylarbiolog, rådet meg å studere ved universitetet i Konstanz. Slik som han hadde gjort. Men på forhånd skulle jeg – og det var det avgjørende ved rådet – lese boken ”Ilden til Heraklit” av Prof. Erwin Chargaff. Det ville gi meg orientering for å finne meg til rette på dette så forandringsfulle feltet. Denne boken satt meg virkelig på sporet!

Og hadde jeg allerede den gangen tatt Erwin Chargaff til den graden på alvor som jeg gjør nå, så hadde jeg nok aldri begynt å studere biologi. Han som var vår rådgiver ved grunnleggelsen av foreningen ”Vitenskap, Medisin og Menneskerettigheter ” og som jeg senere fikk besøke mange ganger. I ”Ilden til Heraklit” fremlegger han at det ikke vil være mulig å forbedre liv ved å manipulere cellekjernen og at slik manipulasjon vil resultere i ødeleggelsen og til og med tilintetgjørelsen av menneskeheten. Han forsto seg selv som en advarende, men ikke som en som viser veien ut av misèren.

Jeg begynte altså biologistudiet i den bevisste hensikt å ikke ville forbedre livet. I motsetning til dagens biologi som vil forandre. Men hvilken vond overraskelse: I stedet for å få vite hva nå livet er, måtte jeg lære utenat forklaringsmodeller (for prøvene). Som våre lærere berettet oss medlidenskapsfylt om at var for lengst foreldet, og at modellene i dag skifter raskere enn noen mennesker skifter sitt undertøy! I andre semesteret brukte jeg mer tid på sport: basketball, rafting og dykking. Dette var igjen avgjørende, for det ledet meg til havet og til havbiologien.

I tredje semesteret følte jeg trang til laboratoriet. Jeg ville endelig se hva som virkelig ble drevet på universitetet. For å orientere meg. Jeg havnet hos Prof. Rathmayer som forsker på hvordan nervene fungerer. Han slapp meg til et prosjekt som man allerede hadde jobbet med i årevis uten suksess. Nemlig å utvikle en teknikk for å farge nerver som han og hans team jobbet med. Etter få uker lyktes jeg med dette, siden jeg systematisk tenkte over hvorfor det dertil ikke hadde vært mulig. Det var naturligvis en sensasjon. Jeg foreslo å i tillegg fotografere fargerresultatene med elektronmikroskop. For med det kan man oppnå en mye høyere oppløsning enn med de beste lysmikroskopet.

Slik kom jeg som student i fjerde semesteret til elektronmikroskopet og fikk etter innarbeiding jobbe selvstendig med det. Med de nyeste apparater og metoder, som man blant annet kan analysere de iaktatte objektets materielle sammensetning med! Nå hadde jeg bestemt meg for å bli forsker. For jeg kom hele tiden på viktige aspekter som man skulle utforske. Dessuten foreslo den nevnte professoren meg for Det Tyske Folks Studiestiftelse. Jeg trodde vitenskapen måtte bli min fremtid.

Studiestiftelsen støtter med et enormt oppbud unge vitenskapsfolk og hjelper dem til internasjonale kontakter og beste utdanningsmuligheter. Men heldigvis ble det ikke noe av, sier jeg i dag idet jeg ser tilbake! Alt måtte komme som det kom, ellers hadde vi ikke stått der vi står i dag, og boken hadde ikke vært i Deres hender.

Den naturvitenskapelig sakkyndige, plantefysiologi-paven Prof. Mohr fra Freiburg forlenget kvalifiseringssamtalen fra 20 minutter til flere timer og støttet med all ettertrykk mitt inntak i studiestiftelsen. Men akk! Den åndsvitenskapelig sakkyndige, den gangen lederen av supereliteskolen Slott Salem, avsluttet kvalifiseringssamtalen allerede etter 7 minutter. Jeg hadde opplevd en episode med elever ved min ankomst som fikk meg til å tvile på deres evner til å bli Tysklands elite, åndelig og vitenskapelig, politisk og økonomisk. Det stilte jeg ham et spørsmål om. Og jeg refererte til Erwin Chargaff, når jeg begrunnet hvorfor jeg ikke ville forbedre livet. Det kommenterte han med at slike ”dirty old boys” som Chargaff bare er sure fordi de ikke har fått Nobelprisen. Og hindrer fremskrittet. Derpå avsluttet han samtalen meget ublidt og avviste flere ganger heftig og til mine professorers forferdelse min mottagelse i Studiestiftelsen. I dag sier jeg: Gudskjelov!

I 1986 jobbet jeg som student hos Prof. Müller, en havbiolog. Jeg fant en marin alge som viste tegn til å danne virus i de organene som det vanligvis dannes sporer og gameter i. Jeg laget altså prøver som kunne duge til elektronmikroskopets høyvakuum. Og så virkelig tusener og millioner av virus i de ovennevnte organer. Lysene gikk opp for meg med det samme: En organisme som vokser og trives på det beste og stadig danner virus, det ville jo være det eneste stabile virus-vert-system til forskningens disposisjon på verdensbasis! Og jeg kunne studere molekylar genetikk med det uten å måtte inngripe eller forandre noe! Jeg altså straks til min professor. Han var slett ikke så begeistret, tvert imot, dette virus kunne jo eventuelt være farlig, selv om det ikke så slik ut. Altså gjennomførte jeg forsøk under strengeste sterilitets-

betingelser på et klimakammer i kjelleren. For å bevise at en infeksjon av andre organismer ikke er mulig. Da hjalp det ikke at jeg siterte den virologiske litteratur. Hvor det er bevist at virus kun kommer fra helt bestemte celler og igjen kun kan transporteres inn i helt bestemte celler. Hvor de sikkert har en eller annen oppgave, hvilket hittil ikke ble undersøkt. Det hjalp ikke heller å fortelle at jeg ikke hadde funnet noe vitenskapelig litteratur som kunne bevise at virus er farlige.

Også alle andre professorer jeg spurte om råd, mente det kunne herved kun dreie seg om et retrovirus. De vet man er harmløse, men siden "HIV" kunne man likevel ikke være så sikker lenger, for plutselig ble det åpenbart noe farlig av et harmløst virus, til og med det første absolutt dødelige virus. Skulle altså det jeg hadde sett i elektronmikroskopet være et retrovirus? Det ville jo også vært en sensasjon, fordi om disse retrovirus ble det sagt (forkynnet av president Nixon høystpersonlig, rett før Watergate) at de skulle være årsaken til kreft. Og at man nå måtte passe seg ved kyssing og sex. Krigen mot kreft ble ropt ut. Og om to år skulle en vaksine være klar. Og den skulle ordne kreftproblemet.

Jeg la på den tiden merke til at ingen av mine professorer visste hvordan nå et slikt retrovirus skulle se ut. Noe ondt ante jeg jo enda ikke. Jeg var altfor begeistret av perspektivet på å kunne isolere et ukjent virus. Jeg tenkte mye over hvordan jeg kunne finne argumenter for å overbevise min professor til å støtte meg i mitt forsøk i å isolere det ukjente viruset. Den algen som produserte viruset fantes åpenbart overalt. Hvis viruset som dannes av den skulle være farlig, så måtte det jo være farlig å bade i havet. Og det måtte vel for lengst noen ha lagt merke til. Det er riktignok bare det motsatte som er publisert i den vitenskapelige litteratur. At det å bade i havet er ytterst sunt og anbefales spesielt ved kroniske sykdommer. At virus altså bare kan ha en positiv virkning! I det jeg studerte litteraturen fant jeg dessuten at ingen hittil hadde funnet en konstant kilde til virus i havet. Til tross for at man hadde funnet massevis av virus i havvannet. Senere ble det ifølge våre forskninger fastslått at det befinner seg opp til 100 millioner virus i en liter havvann. Først etter noen uker, siden jeg ikke hadde blitt gul eller grønn, og ikke hadde fått feber eller utslett, diaré osv. ble situasjonen avslappet og argumentet at det er sunt å bade i havet (med virus oppi) fikk overtaket. Nå oppfordret Prof. Müller meg til å finne en professor til, en molekylarbiolog, som kunne ta hånd om meg. Han turde ikke alene. På universitetet Konstanz fantes jo den gang ikke virologi. Jeg gikk altså til de professorer som jeg hadde lært av og som jeg likte. Men disse kunne ikke støtte meg, for de var dessverre bare "C3". Og rådet ikke over frie midler til å utføre forskningsprosjekter utenfor deres forskningsplaner, streng begrenset og byråkratisk bevilget! Om jeg ville eller ei, jeg måtte bite i det sure eplet og rykke frem til den store genetikkens mester, lærebokskriveren Prof. Knippers. Han som under forelesningene sine åpenbart ikke forsto mine spørsmål og som ofte latterliggjorde meg. Det ble sett på som stor ære å få lov til å jobbe gratis (!) hos han for å så eventuelt få en plass for en hovedoppgave! Å ta en doktorgrad hos han ble sett på som springbrett til en sikker karriere. En kvinne fra mitt semester tok til og med spesielt korte skjørt på seg når hun av og til stilte ham noen spørsmål etter forelesningen. Og studentene jukset ved loddrekningen når det gjaldt kursplasser hos ham. Altså formulerte jeg forskningsplanen selv før jeg våget meg til ham. Det var bra, i høy bue ble jeg kastet ut igjen fra hans kontor. Hva har da en ordinarius sekretæren sin til? Hun var desto blidere, forsto tydeligvis med én gang hva det handlet om og framla forskningsplanen min for han med det samme. Etter to timer hentet han meg ut av en forelesning, og to timer senere så eide jeg et lite laboratorium. Et bortglemt kott som jeg hadde siktet ut på forhånd.

Jeg hadde forberedt meg intenst på å jobbe med det ukjente virus. I den virologiske litteratur hadde jeg ikke funnet noen anvisninger på hvor og hvordan de virus som skulle være farlig hadde blitt isolert, fotografert og biokjemisk karakterisert. Altså brukte jeg standardprotokollen for virusisolasjon. Den brukes ved alle virus som virkelig er påvist. Og ved hjelp av den lærer studentene å isolere virus fra bakterier eller celler. Det er ganske enkelt. Ethvert normalt menneske kan i løp av fire ettermiddager lære og selvstendig gjennomføre isolasjonen av et virus (se under). Et virus er bare et stykke arveinformasjon med et hylster rundt, som ikke lever selv men dannes av levende celler. Sammenlignet med en partikkel av den såkalte arvesubstansen er det like stort som Zugspitze (Tyskland høyeste fjell) i forhold til en fotball.

Når jeg hadde utarbeidet betingelsene for å kunne binde algens tallrike innholdsstoffer, hvilket var tidkrevende og vanskelig fordi ingen før meg hadde jobbet molekylarbiologisk med disse algene, fikk jeg isolert viruset. Allerede 15 minutter etter fikk jeg fotografert det i elektronmikroskopet (virus er for små for at man kan se dem i lysmikroskopet). Og deretter ble de få proteiner og nukleinsyren som virus består

av biokjemisk karakterisert. Alt dette ved anvendelse av standardmetoder. Som sagt - en gang lært – en barnelek!

Når jeg analyserte strukturen til virusets nukleinsyre og oppdaget noe sensasjonelt ved det (et stort dsDNS-genom i to deler) stjal en amerikansk gjesteforsker, en taksonom, hele materialet, til og med bildene fra laboratoriehåndboken min. For å sikre seg framtiden sin med dette, sammen med en kjent gentekniker i USA. Han forsvant 3 måneder før hans planlagte avreise fra Konstanz. Med én gang ringte jeg mine professorer for så å informere politiet etterpå. Da opplevde jeg en ny overraskelse! Alle professorene, også de jeg var venn med, ba meg innstendig om å ikke koble inn politiet. Det ville skade universitetets anseende, de ville få færre midler. Og dessuten regulerer "vitenskapen" slike ting selv: Nemlig ikke i det hele tatt! Senere, siden jeg nå hadde øynene åpne, lærte jeg enda flere grunner. Mange av professorene har nemlig "lik i kjelleren", dvs. alle vet om mindre, større og kjempestore bedragerier, men gjør ikke noe og snur seg bort, dvs. er med på! Jeg hadde en depresjon i tre måneder. Jeg hadde jo allerede vært sikker på min karriere. Og nå trodde jeg at det herved var slutt på den. At amerikanerne ville publisere resultatene før meg og jeg dermed ville være ut av spillet.

Det kom annerledes: Prof. Müller gikk, uten å si fra til meg, straks på en ekskursjon og var så heldig å finne en alge til som produserte virus. Jeg "mistet" riktignok en del tid, siden alle resultatene måtte utarbeides på nytt. Men til syvende og sist klarte ikke amerikanerne å følge med, for de klarte ikke å holde tempo med meg i karakteriseringen av nukleinsyren til "deres" virus. Jeg disponerte en ny teknikk til genetisk karakterisering som biokjemikeren Prof. Pohl meddelte meg. (Hos han hadde jeg gjerne jobbet.) Amerikanerne snakket til og med drit om våre resultater. I den hemmelige bedømmelsen av vår publikasjon. Men dette gikk i vasken fordi de var så dumme å forevige sin underskrift (vel med et oversett stykke gjennomslagspapir) på sin "nedsabling" av vår publikasjon.

Vi var riktignok nødt til å bevise det sensasjonelle funnet av sirkulariteten til den enormt lange nukleinsyren av "vårt" virus også optisk i elektronmikroskopet. Både biokjemisk og fysikalsk hadde det lyktes oss før. I dag forskes det videre på viruset med stor kapitalinnsats. Dets "genom" av 340 000 nukleotider ble sekvensert i en profesjonell, ikke-universitær bedrift. Nå vil professorene prøve å forandre viruset for å drive "genteknikk" med det. Hvilket jeg alltid har vært imot. Og det kom ikke på tale så lenge jeg var med. Det vil heller aldri fungere men dessverre gjør skade (se kapittel: Hva injiseres og svelges? Uten grunn!).

På denne tiden satt jeg om fredag ettermiddagen på laboratoriet til Fritz Pohl og feiret der med ham og andre professorer og hvitvin (som det passer seg for en "vitenskaper") "TGIF", Thanks God Its Friday. Jeg hadde alltid fått lov til å gjennomføre DNS-målinger der. Med et apparat som var for dyrt til at jeg ville kjøpe det. Slik kom jeg i denne interessante runden. Man pratet om alt mulig og særlig om den nyeste sladder fra forskningen. Jeg hadde jo allerede erfart en del selv og var sakte men sikkert vant til avgrunnene av det som virkelig skjer ved universitetene. Men det jeg hørte der om "HIV" og "AIDS" kunne jeg ikke tro! At Gallo's "HIV", viruset som ble postulert av US-regjeringen på en pressekonferanse den 23. april 1984, viruset som skal forårsake "AIDS", at dette faktisk er harmløst som alle retrovirus. Og at Bob Gallo skulle være en skruppelløs bedrager. Og alle insidere visste det. At han bare hadde stjålet resultatene til den franske retrovirolog Luc Montagnier. Hvilket førte for offentligheten til at det ble et killervirus "HIV" ut av et åpenbart harmløst "retrovirus".

Ikke en gang en publikasjon av den berømteste "retrovirolog", Prof. Peter Duesberg, kunne overbevise meg. Han som Gallo selv betegner som den intelligenteste retrovirolog. Det var jo Duesberg selv som var blitt kjent pga "retrovirus" i "krigen mot kreft". Og han brukte 12 år for å publisere at alle retrovirus er harmløse, inkludert "HIV". Jeg lærte at "krigen mot kreft, mot retrovirus" hadde blitt avlyst i all stillhet allerede i 1975. Bare cellegiftbehandlingen mot virus, den ble igjen. Dette etter at i 1975 alle involverte ble klar over at den hittil gjeldende bevisføringen for retrovirus smuldret opp fullstendig. Alle som forsket på dette og som lette etter "retrovirus" for å forklare ikke-forståtte sykdommer og tilstander, ble klar over at det som ble påstått som indirekte bevis for et "retrovirus", er noe helt normalt. Noe som er fundamentalt i alt biologisk liv.

Jeg leste etter og så at omskrivningen av buds substansen til arvesubstans, en biologisk mekanisme som betegnes som "revers transcription", er en helt normal livsprosess og til og med en av forutsetningene for tilpasning og utvikling. Men siden 1956 hersket i den vestlige forskningen "den molekylære genetikkens sentrale dogme". Og det utelukker muligheten til slik informasjonsutveksling per definisjon. Til tross for

at alle evolusjonsbiologer anså og anser dette som livets grunnlag. Når biokjemien på 70-tallet inntok laboratoriene og man igjen konstaterte "revers transcription", påsto man helt enkelt dette faktum som et unntak fra dogmet og dermed som "bevis" for eksistensen av en ny klasse virus. Og med disse virus, "retrovirus", forklarte man kreftens tilblivelse. I overensstemmelse med 1800-tallets motbeviste hypoteser. "De forsker på kreft etter Pasteur sine foreldete regler som om det var hundegalskap" ¹ (se også kapittel: Grunnlagene til Vitenskapen: Paradigmer).

Når så begrepet "retrovirus" ikke lenger var holdbart, laget man det som biokjemisk betegnes som "retrovirus" helt enkelt om til "kreftgenene". Selv om igjen alle involverte var klar over at disse "genene" forekommer på samme måte i alle livsformer. I dag innvilger kvinner som er brystkreftgen- "BRCA-1-positive" lettet i å få skåret av brystene sine. Siden de har blitt innbilt at de ellers med 90% sikkerhet ville fått brystkreft. Og etter amputasjon med 90% sikkerhet ikke lenger ville få brystkreft. Imidlertid har "retrovirologene" og deres tryllelæringer fremlagt mer enn 1200 forskjellige patentsøknader, som alle selges utover som "BRCA-1". Det tier spesialistene om.

Men at noe ikke skulle stemme med "HIV", et virus, nyoppdaget i det 20. århundret, det kunne jeg ikke forestille meg. Jeg holdt allerede foredrag hvor jeg rådet til fra nå av å bruke kondom for å beskytte seg mot det onde viruset. Siden Fritz Pohl og spørrende studenter om og om igjen maste på meg, satt jeg meg endelig en gang inn i publikasjonene til Gallo og Montagnier. Til min store forferdelse måtte jeg fastslå, at det i Montagnier's og Gallo's publikasjoner ikke finnes et eneste belegg for et virus, kun ubeviste påstander. Og påstanden om at det kun finnes én forklaring for "AIDS", nemlig "HIV". Som man forega å arbeide med. Er altså Gallo's alias Montagnier's "HIV" en løgn og forklaringen for "AIDS" (nok en annen slags sykdomsvekker) enda ikke funnet? Den gangen gikk jeg ut fra at bevisene for "HIV" er publisert et annet sted. Annerledes kunne ikke jeg forstå at det allerede den gangen møttes over 10 000 forskere årlig på de internasjonale AIDS-konferansene.

Jeg begynte å holde foredrag ved universitetet for å gjøre oppmerksom på de ekstreme motsigelsene. Professorene rådet meg til å konsentrere meg mer om mitt virus og i alle fall ikke fortelle for mye om "HIV". Det ville bare skade min karriere og muligens til og med forhindre den, i tilfelle det skulle bli kjent at det var meg som forteller at det er noe helt vesentlig som ikke er i orden med "AIDS".

I 1992 fikk jeg på en alternativ AIDS-konferanse i Amsterdam for første gang snakket med Montagnier personlig. På tidligere virologi-konferanser hvor jeg fremla mine resultater, hadde jeg aldri fått tak i ham. Jeg spurte ham direkte hvilke bevis han hadde for at hans "LAV" alias "HIV" forårsaker "AIDS". Han løp bort som et lite barn! Eleni Papadopulus fra Australia var også der. Hun som i 1993 kom med sin oppsiktsvekkende publikasjon om at "HIV"-testene ikke kan være gyldig fordi "HIV" aldri ble "fullstendig isolert". Etter at "retrovirologen" Prof. Duesberg og hans venn, "bioteknikeren" Harvey Bialy (som anses å være de mest kjente AIDS-"kritikere"), i over to år har holdt tilbake denne publikasjonen! Som tyske myndigheter betegner som korrekt! Men Eleni turde ikke før i 1996 å publisere den fulle sannheten om "HIV" som hun visste om allerede den gangen. I 1998 for første gang på den Internasjonale AIDS-konferansen i Genf. Og bare via satellitt og video fra det sikre Australia. Idet hun ikke nevnte fakta (av frykt, kalkyle eller sjalusi) bidro hun på en avgjørende måte til at "AIDS-kritiken" snudde seg til det motsatte og ble til vesentlig støtte for "AIDS-politikken". Hennes argument var og er at man bare kan ha suksess hvis man overbeviser "vitenskapen" med vitenskapelige argumenter. Og da kan man ikke nevne alt man vet med én gang. I hvert fall ikke bedraget med retrovirus som en stor del av "genteknikken" støtter seg på. "Ellers er det ingen som lytter lenger, det er for pinlig for alle parter."

I 1992 fikk jeg på omveier en forhåndsversjon av Eleni's publikasjon fra 1993. Hun hadde heller aldri funnet noe til "HIV". I publikasjonene til Gallo og Montagnier og andre forskere ble aldri en fullstendig isolasjon av "HIV" beskrevet! Jeg gikk enda engang på biblioteket og lette systematisk etter andre publikasjoner som påstår eksistensen og isolasjonen av "HIV". Ingenting! Jeg fant bare publikasjoner hvor det beskrives hvordan man hadde fått enkelte proteiner og biter av nukleinsyre ut av menneskelige og dyriske cellekulturer. Som det påstås at skulle være bestanddeler av "HIV". Enhver interessert ikke-sakkyndig person kan se helt klart at hele viruset aldri kan fremgå av disse enkelte proteiner og småbiter av "arvesubstansen" til "HIV". Det finnes kun som tegnet modell! Og det er faktisk tydelig for enhver interessert person at "HIV" ikke gjør sin oppvartning noe sted. Man kan altså ikke som Eleni påstå, at

---

¹ Sitat fra Eugen Rosenstock-Huessy: "Sosiologi. Rommenes overmakt"

”HIV” aldri ble fullstendig isolert. Fritt etter Bertholt Brecht: Den som kjenner til sannheten men ikke nevner den...!

Jeg hadde i alle fall et voldsomt sjokk og løp rundt på universitetet som falske penger. Når jeg så uttalte offentlig at det slett ikke finnes noe som helst bevis for ”HIV” og ”retrovirus”, reagerte noen professorer ondartet, de fleste gikk av veien for meg og de som var venn med meg ble alvorlig bekymret for min karriere. I dagens vitenskap er fakta forstyrrende! Prof. Hubert Markl fra Konstanz som jeg alltid holdt á jour ved personlige samtaler, artikler og invitasjoner til mine foredrag og som kjenner utmerket til hele AIDS-bedraget, han ble til og med president av DFG (Det Tyske Forskningselskap), og er fremdeles presidenten av Max-Planck-Instituttene. Han tillot seg til og med å kreve i sammenheng med Berlin-talen til forbundspresident Rau, at staten ikke burde få sette grenser for livets manipulasjon gjennom vitenskapen!

Jeg søkte overalt etter støtte for å avsløre dette morderiske vanvidd og dermed få ende på det. Fordi ”medikamentene” som de ”positive” får er dødelig og gjør akkurat det som ”HIV” angivelig gjør og som står i definisjonen for ”AIDS”. Stadium I til X: exitus. Kun en professor reagerte normalt, dvs. konstruktivt og ville overprøve ”HIV-testene”. Prof. Fritz Pohl var innforstått med å gjennomføre eksperimenter på laboratoriet sitt, sammen med den britiske Sunday Times. Det skulle eksperimentelt bevises at blodet til Queen, til Elton John, Erkebiskopen av Canterbury, andre kjendiser og kjente ”HIV-positive” kunne testes en gang ”positiv” og den andre gangen ”negativ”, ettersom hva som var foregitt. Med den genetiske metoden ”PCR”, den såkalte viruslast-bestemmelse. Foran løpende kamera og under notarial oppsyn og på akkurat samme måte som AIDS-forskerne og intetanende laboranter gjør det. I 1993 var det kommet så langt: Tre dager før Sunday Times skulle komme med ”vår” tittelstory som kunngjorde våre eksperimenter, ble journalisten Neville Hodkinson sendt til ørkenen. Tittelstory’n kom aldri og Sunday Times ba leserne om unnskyldning for at Neville i to år hadde skrevet vås om ”HIV/AIDS”.

Den samme Neville som jeg hadde ringt opp når det internasjonalt ble snakket dritt om han. Fordi han offentlig hadde avslørt ”AIDS i Afrika” i Sunday Times. Han hadde i to år under Andrew Neils beskyttelse kunnet granske og publisere uhindret og skjermet om ”AIDS”. Jeg ringte ham for å støtte ham og sa til ham at jeg hadde det avgjørende argumentet ang AIDS for hånden. At det ikke finnes et eneste bevis for eksistensen av ”HIV”. At det aldri ble isolert og derfor heller ikke kan påstås som eksisterende. Og at man uten videre kan teste ethvert menneske ”positiv”. Han kom med én gang til Konstanz og ble der i 8 dager istedenfor 24 timer. Jeg lærte han og andre interesserte på fire ettermiddager å selvstendig isolere, fotografere og biokjemisk karakterisere virus. Så enkelt er det. Å ”begripe” kommer nok av ”gripe”. Ved hans andre besøk drøftet vi gjennomføringen av forsøkene med Prof. Pohl.

Den planlagte tittelstory for å kunngjøre eksperimentene til avsløringen av ”HIV”, og det at ”HIV” ikke er isolert, det var nok litt vel mye ”pressefrihet” for noen. Og media-tsaren Rupert Murdoch som blant annet eier Sunday Times, sendte stakkars Neville til ørkenen. Han skrev senere en bok.

Ellers var det til tross for mangfoldige forsøk bare gründeren til universitetet Witten, Hartmut Heine, som kunne beveges til å prøve å få midler for å teste noen mennesker samtidig ”positiv” og ”negativ”. Dette etter at jeg hadde fremlagt publikasjonene om ”HIV” for ham. Midlene ble aldri bevilget. Alle sakkyndigene, som alle sammen var ”AIDS-forskere”, påsto at ”nyere” resultater (som riktignok aldri nevnes) hadde bevist at alt var i orden likevel. Forsknings sponsorene ”ga sin tiltro” til dette flertallet. I dag er forsøkene blitt overflødig. De overalt publiserte data til ”Det Menneskelige Genomprosjekt” inneholder nemlig disse sekvensene, som AIDS-forskerne, den tyske regjeringen og den tyske forbundsdagen påstår skulle være spesifikk for ”HIV”. Avisen BILDZEITUNG skrev den 14. september 1993 på framsiden: ”AIDS finnes i enhver”. Men det ble ved det, temaet ble aldri tatt opp igjen og Axel-Springer-Forlaget forhindrer frem til i dag aktivt at fakta om ”HIV og AIDS” kommer på bordet.

Som sagt: I pseudovitenskapen, i media og særlig i politikken er fakta forstyrrende! På slutten av utdannelsen, på slutten av promosjonen måtte jeg altså ta et valg. Enten fakta og forsøket å overvinde et morderisk vitenskapsbedrag eller min karriere. Siden nesten alle mine professorer var ”med på” og er med på fremdeles, og siden min ”karriere”, altså min personlige framtid i vitenskapen bare er mulig når jeg selv er med på og holder munn, befant jeg meg i en uutholdelig situasjon. I årene 1992 og 1993 ville jeg flere ganger avbryte min promosjon. Jeg kunne ikke lenger holde ut denne lumske universitære løgnaktighet. Jeg ble flere ganger og helt drastisk gjort oppmerksom på at man bare får ”karriere” ved å

være ”med på”! Bare mine foreldres fornuft og min mors emosjonalitet sørget for at jeg Gudskjelov allikevel fullførte doktorgraden i september 1994.

Min andre ”doktorfadder” Prof. Knippers nektet rent ut å teste meg om ”HIV” i rigorosum² og ble rasende når jeg foreslo det for han. Altså gikk jeg rett til det filosofiske fakultet og innledet det nødvendige for å få avlegge en av de tre foreskrevne rigorosum-prøvene der. Eksamensreglementet oppfordrer i grunnen til det. Jeg behøvde heller ikke være redd for å ikke klare prøven. For jeg deltok med mye større begeistring og engasjement i forelesningene der enn på det biologiske fakultet. Jeg tror jeg var den eneste naturvitenskapsmann som etterkommet denne oppfordringen i reglementet. Riktignok bare på grunn av ”HIV” og ”AIDS”. Og fordi det var enklere enn å pugge et eller annet molekylargenetisk vås av ekstrem kort holdbarhet utenat for to timers muntlig prøve.

Jeg ble under arbeidet med doktorgraden flere ganger til dels helt entydig meddelt at det ikke ville bli noe av min ”doktor” hvis jeg skulle fortsette, attpå til med økende intensitet, å berette ting om ”HIV” og ”AIDS” som var ubehagelig for ”vitenskapen”! Frem til få dager før prøven var jeg derfor faktisk redd for at man ville sette en felle for meg og hadde ofte mareritt. Først få dager før prøven var jeg helt sikker på at det i hvert fall i en ”regulær” prøve ikke ville være mulig å stryke. Og virkelig! Den ene skrev jeg mye på tavla for og de andre lot meg snakke i godt humør, for ute ventet utenom den vanlige champus og serveringen også fersk bio-fatøl på ekefat. Men det kunne ikke de vite enda. Resultat: tre ganger 1.³

Jeg bestemte meg definitivt for å gi opp den sikre ”vitenskapskarriere”. Ærlig talt kunne jeg ikke annerledes heller. Universitetet, professorene, assistentene og de fleste vitenskapsfolk innga meg vemmelse. På samme dag som promosjonsprøven fant sted, innleverte jeg min publikasjon om ”HIV” og feiret doktorfeiringen og avskjed fra Konstanz i min stamkneipe. Fagtidskriftene avviste publikasjonen ”Feildiagnose AIDS?”. Den kom ut i desember 1994, i det ubetydelige tidsskrift ”Vekselvirkning”. I denne publikasjon ble det for første gang uttalt (mer enn 10 år etter kunngjøringen av ”HIV” ved US-regjeringen), at et virus i forbindelse med ”AIDS” hittil aldri har blitt isolert altså påvist. Og at test-metodene ikke kan ha noe som helst relevans.

Den eneste ”AIDS-kritiker” som var interessert i det var aktivisten Christian Joswig. Han laget med det samme et klistermerke og fordelte det: ”HIV er bare et fantom – AIDS en løgnaktig epidemiteori”. Alle andre måtte jeg løpe etter og strevde med forsøket på å overbevise dem. Og da måtte jeg straks gjøre min neste erfaring: Jeg ble rådet å ikke si alt jeg visste. Det ville uansett ingen tro på. Man måtte være glad hvis det var noen få som lyttet til en. Med hele sannheten ville man bare skremme dem bort! Man måtte være ”diplomatisk”. At ”HIV” aldri ble påvist, det ville uansett ingen tro på! Og dessuten kunne bare journalistene formulere tingene slik at ”offentligheten” kunne forstå det. Og bare på den måten kunne man bevege noe. Fra nå av fikk jeg å gjøre med slike folk – kritikere av yrke. Forandret har disse folk ingenting – tvert imot. ”Staten” trenger slike overfladiske ”kritikere” for å bevise hvor demokratisk den er. Fra asken til ilden? Det tok meg fem år til å gjennomskue alt og finne ”min vei” som til sist også førte meg til temaet vaksinasjon.

Men først var det nok en del å stå ut med, jeg måtte lære mye og gå gjennom flere ”prøver”. I det følgende bare de vesentlige. Bestikkelsesforsøkene, trusler, fornærmelser og mindre avledningsforsøk hopper vi over nå. Jeg må jo også ha noen historier igjen, som jeg på kalde vinterkvelder kan fortelle barnebarna mine (som jeg fremdeles har til gode å avle frem), til oppmuntring eller grøss – alt ettersom.

Allerede i 1992 hadde jeg blitt lovet å få jobbe hos den berømte Peter Rath som leder forlaget ”Pedagogisk Arbeidstjeneste Dortmund” (”pad”). Det gjorde jeg da etter min promosjon høsten 1994. Han blander seg med alle som beskjeftiget seg ”kritisk” med ”AIDS”, nå med ”BSE” (kugalskap). Jeg er spent på når det dukker opp ”kritisk litteratur” fra han til temaet ”vaksinasjon”. Peter Rath verver med den største samlingen av ”kritisk” litteratur ang ”AIDS”. Alt pent og ordentlig pyntet med ISBN-nummer. Men! Jeg måtte konstatere at han til tross for en ansatt, Atha, aldri har utlevert noe av de bøkene og brosjyrene, den kritiske AIDS-litteratur han ”har publisert”. Det lå massevis av forespørsler i esker rundt omkring, fra pasienter, interesserte og fra bokhandelen. Til dels med penger, sjekk eller frimerker i. Og de ble aldri bearbeidet til tross for at vi hadde nok tid!

---

² del av prøvene

³ den beste karakter etter tysk system

Jeg skjønnte: Han ville nøytralisere meg. Hvor han tok pengene ifra for å betale Atha og meg, det var og er en gåte for meg. Senere møtte jeg en gang en historiker fra Dortmund som ikke lenger ville ha noe å gjøre med meg når han hørte navnet Peter Rath! Han fortalte meg siden hvorfor, etter at han roet seg ned igjen. Peter Rath hadde på det politisk aktive 70-tallet vært allment kjent som ”gate keeper”, som var med på alt og forhindret enhver meningsfull ansats og fikk engasjerte mennesker til å havne i tomrom. Nå skjønnte jeg hvorfor han nektet å publisere mitt arbeid om ”HIV” ved ”pad”. Han prøvde også å hindre meg i å få publisert det et annet sted. Helt klart: Dette mennesket ville hindre meg i mitt forsøk på å overvinde ”AIDS”, infeksjonshypotesen og dermed vaksinasjonen. Og faktisk organiserer han fremdeles irrelevante foredrag og symposier om ”AIDS” og ”BSE” som aldri har bevirket noe annet enn forvirring. Slik nøytraliserer han søkende mennesker.

For å forstå hva som virkelig skjuler seg bak mange ”kritiske” organisasjoner, spesielt når det gjelder ”AIDS-kritik”, og hvor vanskelig det var for meg å forstå hvorfor ingenting forandret seg gjennom disse ”kritikere”, er det viktig å nevne Dr. med. Claus Köhnlein, en lege fra Kiel. Han tier om det han vet. Han har selv i årevis befordret friske ”HIV-positive” mennesker til hinsidiget. Med den dødeligste av alle noensinne utviklede cellegifter, AZT. Og ikke før han hadde sikret sin karriere advarte han mot overdrevet forbruk av AZT. Han gjør alt for at hans ”HIV”-pasienter og medikyniker-kolleger ikke får vite at det aldri fantes et bevis for eksistensen av ”HIV”, og at ”HIV”-testene ikke har noe som helst relevans.

Original-tone: først om ti år ville medisinen være villig til å akseptere faktaene. Han stabiliserer ”AIDS”-bedraget også ved å påstå at ”AIDS” forårsakes av narkotika.

Han benytter seg ved dette veldig smart av den allerede nevnte ”retrovirolog” Duesberg. Som jeg flere ganger offentlig avslørte som vitenskapsbedrager og som må betegnes som forbryter. Begge har vesentlig bidratt til å føre den sørafrikanske president Thabo Mbeki bak lyset, når han forsøkte å skaffe seg og sitt land klarhet over hvorfor industristatene insisterer så voldsomt på at hans gravide kvinner skal ta så mye gratis ”AZT”. Begge bærer vesentlig ansvar for, at mennesker i Sør-Afrika siden juni 2000 fremdeles dør av ”AIDS” og at ”HIV-positiv”-stigmatiserte mennesker massevis tas livet av.⁴

Et fint selskap altså jeg hadde havnet oppi. Siden min publikasjon i desember 1994 blir jeg baksnakket fiendtlig både av ”AIDS-kritikerne” og helsemyndighetene. Jeg ødelegger for deres spill og forretning. Den tyske forbundsdagen bruker til og med meningen til ”AIDS-kritikern” Prof. Duesberg, når det gjelder å begrunne eksistensen av ”HIV”. Og fru Dr. Rütter for eksempel, ”AIDS-rådgiver” ved helsekontoret Marl påstår overfor den katolske arbeiderbevegelse: ”Dr. Lanka opptrer som Hitler.” De fleste er tause. For eksempel de spesielt feige, løgnaktige og berømte protestantiske tyske pastorene, fremfor alle pastor Fliege. For å tie om katolikkene, biskopene og Vatikanet. Ingenting! Ser bort og fortsetter. Det er utrolig men sant. Karl Krafeld var den første jeg møtt som virkelig tok ”AIDS” på alvor. Han hadde sett betydningen av mitt arbeid på et arrangement på ”verdens-AIDS-dag” 1994 i Dortmund. Og han mener alvor i forhold til det som egentlig skjuler seg bak det – angstpolitikk, utvokst til noe ukontrollerbart. Med epidemier, ”BSE og MKS”⁵ og ”vaksinasjons”-øvelser i sentrum. Og han mener ikke bare alvor, han har lenge vært klar over Alvoret i hele menneskehetens situasjon og har akseptert det som en utfordring. Og utviklet en plan for å håndtere ”AIDS”, ”epidemiene”, ”vaksinasjon” og den ødeleggende angstpolitikk. Ikke på nivået av kritikk, ”meninger” og ”anskuelser” eller ”den overveiende flertallets læremening”. Der har det aldri skjedd noe, tvert imot, alt har bare blitt mye verre. Men på nivået av ”staten”, regjeringen og borgerne som begge bærer ansvaret. For alt som skjer eller ikke skjer. For eksempel anvendelsen av lovene også på politikerne, mediene og næringslivet. Realisasjonen av grunnloven og menneskerettighetene altså. Det har fordelen at man ikke kjemper mot for eksempel den overmektige farmasøytindustri hvor man ville tape allerede ved første skritt. Men for realiseringen av lovene og grunnloven. Og virkeliggjøringen av menneskehetens konkrete utopi: Realiseringen av menneskerettighetene for alle! Ikke mer og ikke mindre. Jeg lærte at det ikke finnes noen vei imellom. Ikke lett men heller ikke umulig. Det vil alle bli klar over som tenker over globaliseringens prosess. Hva har ”man” ikke forsøkt for å få oss fra hverandre? For eksempel ble jeg utpresset: Enten ”vitenskap” eller ”sosialt engasjement” osv. Spesielt attackene fra de tilsynelatende egne leirene gjorde vondt og var farlig. Noen av de som intenst beskjefteget seg med ”AIDS” ble gal ved det, noen døde ved det. Andre

---

⁴ Juni 2000: Internasjonal AIDS-Kongress i Durban, Sør-Afrika

⁵ kugalskap og munn-og-klovtsyke

forklarer seg i sin nød, for å kunne holde ut realiteten, at alt som skjer liksom er krig fra utenomjordiske. Og andre igjen forklarer alt, holocaust og alt som er ond, ille og farlig som en jødisk konspirasjon . Hvor jødene myrder til og med andre jøder for å avlede av at jødene er de som vil undertrykke og tilintetgjøre alle andre rasene for å realisere verdensherredømmet. Og hvor disse jøder naturligvis har planlagt den første, andre og tredje verdenskrig osv. og benytter seg av hjulet, bilen og flyet, data og internet, atombombe og genteknikk for å underkaste alle ikke-jøder og avlive dem med cellegift eller på annen måte. Og alle ikke-jøder som er med på dette handler i jødernes oppdrag.

Karl Krafeld overprøvde først mitt utsagn. (Det forventer jeg av alle som på alvor setter seg inn i "vaksinasjon, AIDS og genteknikk".) Idet han henvendte seg den 14. 2. 95 til de ansvarlige myndighetene, Forbundssentralen for Helseopplysning BZgA i Köln, med spørsmålet om hvor det finnes en publikasjon med foto av et isolert "HIV". Siden det, helt tydelig for enhver som ser etter, ikke finnes noe isolert "HIV" i publikasjonene til Gallo og Montagnier? Forbundssentralen nektet å svare, driver altså i motsetning til sitt offentlige tilbud ("Hvis De har spørsmål til AIDS") ingen helsemessig opplysning men morderisk villedning. Forbundsregjeringens "vitenskapelige" referanse-myndighet, Robert-Koch-Instituttet Berlin (RKI) svarte med kaldblodig løgn. Med dato 9. mars 1995 skrev denne instans at fotoene av det isolerte "HIV" var å finne i publikasjonene til Gallo og Montagnier. Med dato 17. mai 2001 meddelte den Tyske Forbundsdagen meg, refererende til Forbundsministerium for Helse, at "HIV" hittil ikke er direkte påvist og fotografert, av "tekniske grunner"!

Karl Krafeld fant seg ikke i løgnaktigheten og gikk marsjen gjennom institusjonene. Ikke marsjen inn i institusjonen som de "70-erne" (som forhenværende forbundskansler Schmidt sier helt riktig, at de befant seg i en pubertær massepsykose). Den møysommelige veien som Karl Krafeld gikk, beskriver han i kapittelet: "Min vei til temaet vaksinasjon" og i "MuM8"⁶. Det ble allerede 3 rettssaker mot ham, den ene verre en den andre. Hvis det ikke hadde vært for at mennesker pga av disse løgner tas livet av hhv i Tyskland (etter tysk lov) myrdes (hensikt, nedrigt motiv og lumskhet ble gjennom alle institusjoner påvist; se også "MuM8"), ville disse arrangements vært det ultimate kabarett. Under disse "forhandlinger" visste jeg ofte ikke om jeg skulle gråte eller le. Og den som vil vite hvordan det var "i tidligere tider", den kan bare engang ringe disse dommere og statsadvokater og prate med dem.

En sensasjon skjedde ved begynnelsen av den tredje rettssaken, en ankeforhandling den 15. januar 2001 ved Landretten Dortmund. På forhånd hadde vi sendt advokatene og dommeren "MuM8". Hvor vi oppmuntret folk til å delta i denne "folkemordernes live-show §220a StGB"⁷. Fra alle Tysklands kanter, en person til og med fra Østerrike, reiste engasjerte folk dit. For å selv se, for å selv oppleve det ubegripelige, for å begripe, for å forstå. En ubeskrivelig blanding av forferdelse og glede oppsto når dommeren, synlig nervøs og klempt opp i et hjørne, forklarte at han er meget bra informert, at han vet alt, til og med grunnleggingsdatoen til foreningen "Vitenskap, Medisin og Menneskerettigheter". Og at pressetaleren til Robert-Koch-Instituttet, Dr. Ulrich Marcus hadde meddelt ham at man slett ikke kunne isolere "HIV"! Men at dette ikke ville spille noen rolle i rettssaken! Justis i det tredje årtusen?

Folkemordere som i det 20. arhundret!

Jeg undrer fremdeles: Etter domsavsigelsen den 17. januar 2001, åtte måneder betinget straff mot Karl Krafeld og etter oppmuntrende ord om at man jo skjønner at han i fremtiden sikkert ikke vil fortsette å nøde rettsvesenet, kom dommeren Hackmann med et personlig ord til Karl: At han personlig viser ham sin høyeste respekt! Fra da av var jeg klar over at det tumler seg kaldblodige forbrytere ikke bare i vitenskap og politikk men også i rettsvesenet. Helt uforstyrret (siden ingen gjør noe).

Syv år etter min publikasjon hvor jeg uttalte at "HIV" aldri har blitt isolert, at "HIV"-testene ikke kan ha noe relevans og at ingen kan påstå "HIV" som eksistent og "AIDS" som dødelig og infeksjonsløs, 17 år etter forkynnelsen av "HIV" gjennom US-regjeringen, ble mine uttalelser om faktaene bekreftet av en dommer. Dommer Hackmann leverte den 15. januar 2001 beviset for den seksårige morderiske løgnaktighet av RKI (som også er ansvarlig instans ang "vaksinasjoner"), helsemyndighetene, regjeringen, forbundsdagen og rettsvesenet. Og han gjorde den offentlig! Og forbundsdagen bekreftet

⁶ et flygeskrift fra Foreningen Vitenskap, Medisin og Menneskerettigheter

⁷ den tyske straffeloven

løgnaktigheten senere uttrykkelig i sin beslutning fra 17. mai 2001 (se MuM10)⁸. Hva var det Gorbatschow sa? ...og den som kommer for tidlig, får 8 måneder betinget fengsel! Men det siste ordet er enda ikke sagt, med stor sanssynlighet kommer hele saken til å havne ved Forbundsdomstolen i Karlsruhe. Karl har anket. Riktignok stiller advokatene vi ba om hjelp seg døde eller dumme. Men nå ser det ut til at vi får hjelp fra uventet hold. En gang vil det nok rase. Når vi møter det første mennesket i en statlig institusjon. I Forbundslegeforeningen synes det også å være noe bevegelse. Der har et ”mennesket” i forretningsledelsen anvist RKI⁹ til å fremlegge beviset for eksistensen av de sykdomsvekkende virus. We will overcome ! One day. Og da kommer ”vaksinasjonen” til å være fra bordet med én eneste gang. Eller det raser først ved ”vaksinasjon” og så ved ”AIDS”. Vi får se.

Det kommer til å være en skummel stillhet og deretter hyling og klapping med tennene. Og hvis man ikke straks vil arrestere de ansvarlige, er det konkret fare for at de spiser seg selv opp. Tegnene for nervøsitet tiltar. Flere og flere begynner å sikre seg og anviser ansvaret til andre. For eksempel skrev elektronmikroskopikeren ved RKI at alle hans ”HIV”-bilder er fremstilt med hjelp av kunstige celler og ikke av pasienters blod, som man frem til i dag har løyet overfor offentligheten. Også ved de andre ”virus” begynner det langsomt: ”Ebola-viruset er neppe å få tak i” heter det i farmasøytindustriens dagsavis ”ÄrzteZeitung” fra 17. mai 2001.

Temaet vaksinasjon støtte jeg altså på via min virusopplagelse og AIDS. Jeg spurte meg selv: Hvis HIV/AIDS er et bedrag hvorfor ikke vaksinasjon likeså. Det er eksakt de samme forskere og institusjoner som driver denne forretning. Og ingensteds kunne jeg finne et bevis om vaksinasjon. Ingen bevis for eksistensen av sykdomsvekkende virus. Ingen bevis for at bakterier forårsaker sykdommer. Det motsatte var for lengst bevist. Men allikevel ble det påstått at brannvesenet er årsaken til brannene! I 1993 publisertes den avslørende boken av Princeton-forskeren Prof. Gerald L. Geison: ”The private Science of Louis Pasteur”. I denne boken fremstilles detaljrikt alle bedrageriene til Pasteur. Som ”vaksinasjonspåstandene” baserer seg på. Men i 1993 kunne jeg enda ikke forestille meg at også ”vaksinasjonsforretningen” skulle være et bevisst statlig bedrag og angstpolitikk. Altfor mye var jeg opptatt med AIDS og måtte fordøye og innordne dette sjokket. Hvilket ikke var lett.

Først når jeg hadde ”gjennomskuet” Peter Rath som jo Gudskjelov hentet meg til Dortmund, og jeg i tre måneder ved vann og brød (for han betalte meg ikke fem øre lenger) fikk tid til å tenke, kom jeg til temaet vaksinasjon. ”Volle Pulle” (~full fart) som folk i Ruhrområdet sier, som jeg setter veldig pris på med sin pålitelige og solidariske kompismentalitet. Jeg var ut etter en jobb. For heller ville jeg tigge enn å gå tilbake til universitetet. Å krype inn i den sikre ”post doc stillingen”, som flertallet gjør. Som slimer til alt der. Ja, herr professor. Takk, herr professor.

Jeg forsøkte å aktivere alle mine ”gode” kontakter for å få plass i et eller annet privat forskningsinstitutt. Men de ville plutselig heller ikke ha meg lenger. Med meg ville man bare ”brenne” seg. Jeg havnet takket være jazzen til slutt i medisinen!

En lege som jeg tilfeldigvis ble kjent med ville ansette meg med det samme. Jeg takket ja, men bare hvis jeg skulle få bygge opp og lede et uavhengig institutt for biologisk medisin. Han var innforstått og straks ble en tilsvarende kontrakt undertegnet. Jeg var lykkelig og fornøyd. Men realiteten tok meg igjen med én gang. For jeg så det jeg tidligere ikke visste og ikke kunne forestille meg: At nettopp en hals-nese-øre-lege vaksinerer som en gal! Og det fungerte ikke heller. Testene for å påvise ”immuniteten” viste bare i sjeldne tilfeller ”riktige” resultater osv. Pasientene hadde massevis av symptomer, mange besvimte, noen døde nesten, mange kom rett og slett ikke tilbake. Bare de lydigste pasientene kom igjen og igjen til tross for massive og vansirende vaksinasjonsreaksjoner.

Jeg lette og lette etter bevis for vaksinasjonshypotesene, men fant bare vitenskapelig litteratur som beviser det motsatte av infeksjons- og vaksinasjonshypotesenes grunnlag. At det nemlig aldri har lyktes å ”infiltrere” friske mennesker eller dyr og at ”vaksinasjon” aldri var nyttig, men bare skadet. Og at dette var

---

⁸ Avvisning av en petisjon fra Dr. Lanka ang HIV. I dette dokumentet bekreftes det at HIV ikke er direkte påvist og det uttales blant annet at spørsmålet om beviset ikke har vitenskapelig relevans for andre enn Lanka og at det derfor ikke finnes intense bestrebelse i denne retningen.

⁹ i et skriv fra 16. mai 2001

og er kjent hos vaksinasjons-utøvere og ansvarlige myndigheter. Som så reagerer aggressivt, akkurat som ved AIDS, når man spør etter bevis. Og ikke rolig og saklig som en vitenskaper som er sikker på sin sak. Jeg snakket altså med "min" lege og han oppfordret meg til å finne andre behandlingsfelt som "vi" kunne tjene penger på. Men jeg fant ingen! Fordi jo mer jeg forsket, jo mer jeg visste, jo klarere ble jeg på at de fleste kroniske tilstander som de fleste "pasientene" lider av bare kan takles med metoder som man nesten ikke kan tjene noe på. Det viktigste ville være samtale, anamnese og pasientenes myndiggjøring. Men dette får man i dagens "helsevesen" ikke penger og dermed ikke tid til. Legen begynte, som alle andre leger på denne tiden gjorde, å drive med akupunktur. Siden sykekassene nå betalte det. Uten å ha en utdanning for det! Og uten at "staten" eller helsevesenet krevde at man kunne det! Jeg ble også ultimativt oppfordret til å utføre akupunktur. Og til rommene som skulle bli instituttet ble det bestilt akupunkturbenker og -stoler (da passer flere i et rom). Og en kinesisk skrifttavle med mitt navn på som skulle bevise at jeg hadde lært akupunktur i Hongkong. Mens jeg allerede hadde samtaler med banken om etableringen av et GmbH¹⁰. Da protesterte jeg og ble kastet ut.

I hvert fall lærte jeg på denne tiden, siden min arbeidskontrakt inneholdt oppbyggingen av et vitenskapelig bibliotek, at det ved "vaksinasjon" er akkurat som ved "AIDS". Det ble aldri påvist at virus man vaksinerer imot i det hele tatt eksisterer. Og ved bakteriene som man vaksinerer imot hhv. mot deres produkter ble det alltid bare påvist at de ikke kan overføres. Det kunne altså ikke bevises noe sted at de er infeksjøs! Faktisk ignoreres i dette området av medisinen de vitenskapelige erkjennelser av det 20. århundret, elektronmikroskopien og biokjemien. Fakta forstyrrer i denne slags "vitenskap". Bevis trenger man ikke lenger, det holder med meninger. "Det overveiende flertall i vitenskapen mener..."

Dermed kan De nå også forstå hva som egentlig skjer på universitetene og instituttene. Som jeg fikk oppleve på nært hold: Vitenskapsfolk betales for å representere meninger. Representerer de ikke de passende meninger lenger, blir det ikke lenger betalt heller. Så enkelt er det. "Publish or perish" ("publiser eller forsvinn") – det er mottoet av det overveiende flertall av forbrytere og bedragerer. Som påstår fremskrittet men faktisk hindrer det. Fremskritt er hvis det finnes baderom – kultur er hvis de brukes. Fremskritt er hvis det finnes elektronmikroskop og biokjemi – vitenskap er hvis man bruker dem! Fra 1995 av holdt jeg foredrag om at det mangler bevis for "vaksinasjon". Ikke før Karl Krafeld og jeg satt oss intenst inn i "vaksinasjon" ble jeg klar over, at det akkurat som "AIDS" er et statlig bedrag som nesten alle borgere finner seg i. Ved mine granskinger konstaterte jeg at alle skolemedisiner og legekyndige advarte mot vaksinasjon for allerede 100 år siden. Men hva skjedde siden "vaksinasjonskritikken" finnes? Det vaksineres stadig mer! Det er altså også bedrag hvis man lar være å trenge gjennom helt til "Adam og Eva" på området man vil kritisere. Forblir man ved overflaten som nesten alle vaksinasjonsmotstandere, genererer man bare enda mer forvirring. Og alt forblir på nivået av "tro", "synsing", pseudovitenskap. På det nivået hvor vaksinasjonspådriverne absolutt gjerne vil ha kritikken: på irrelevansens nivå. Selv om "kritikken" var ærlig ment og engasjert uttalt. Slik støtter vaksinasjonspådriverne sikkert (påvist ved AIDS) den ene eller andre "vaksinasjonsmotstand". Det ville forklare noen av de meget merkelige møter og hendelser som jeg og vi har erfart siden vi intenst jobber med vaksinasjons-analysen og vaksinasjons-vanviddets overvinnelse.

Å gjennomtrengte en problematikk kaller man ikke for kritikk men for analyse. Og analytikere som jeg ble en av er ikke som teaterkritikere avhengig av teateret, men risikerer helt bevisst at analysens gjenstand forsvinner foran øynene eller mellom fingrene. Naturligvis må man avvise statens og vaksinasjonsspesialistenes bevisste bedrag heftigere enn en "teaterkritikers" svikt.

Siden 1996 holdt jeg internasjonalt foredrag og seminarer om vaksinasjon. Men der kunne jeg heller ikke bevege noe særlig. Jeg prøvde å forbedre min måte å forklare biologien på – helse og "sykdom" – og prøvde å overbevise folk på denne måten til å gjøre noe. Men opplysningens tidsalder er for lengst over. De fleste mennesker føler at de er opplyst og vil slett ikke vite noen ting. De vil overbevises til å tro noe annet. Jeg tok feil når jeg trodde at det kunne være mulig å formidle grunnlagene til livet, når tenkningen og følelsene til menneskene domineres av forestillinger om "livet som krigsskueplass", som er basert på bedrag. Først med Karl sin metode, den eneste som kan overbevise og gi sikkerhet, kommer det nå bevegelse i "spillet". Vi påstår ikke – relevant er bare kunnskapen til myndighetene og de ansvarlige! Og bare de "ikke-svarene", konkurserklaringen fra vaksinasjonspådriverne kan gjøre det utrolige trolig.

---

¹⁰ tysk bedriftsform

Samtidig er disse ikke-svar på helt konkrete spørsmål grunnlaget til at man kan gjøre noe. At man krever sin rett. Og at man derved kan engasjere seg for fakta, realiteten og dermed livet.

Karl konsiperte det første foredrag om "vaksinasjon", den 30. september 2000 i Linz, som ga en kraftig bevegelse. Siden denne tid spør borgere etter bevisene ang vaksinasjon. Allerede mange flere enn ved "AIDS". For bedraget ved "AIDS" er enda mye mer utrolig. Og bare få mennesker orker å snakke om det. Borgere overprøver meg, borgere overprøver myndighetene. På arrangementene insisterer jeg nå veldig på at man ikke tror på meg. Men bare "tror" at det består et presserende behov for å overprøve påstandene om "vaksinasjon". Vitenskap er nemlig uskillelig knyttet til forutsetningen å kunne overprøves og følges med på.

Det er til og med regulert slik i vår grunnlov. Dens betydning og betydningen av menneskerettighetene ble jeg grundig kjent med på "min vei til vaksinasjon".

Demokratiet er dødt – rettsstaten skal leve. Pseudovitenskapen er død og gjør død – vitenskapen skal leve! Jeg håper at man senere en gang vil si, fritt etter Martin Luther King: "Når menneskeheten vil se tilbake på det tredje årtusen, vil den smile. Ikke over menneskenes dumhet og bedragernes og forbryternes skruppelløshet, men fordi mennesker har søkt og gått veier, for å engasjere seg for vitenskap og samfunn, for realiseringen av menneskerettighetene, for menneskehetens framtid."

Til norsk av Ulrike Schüller